

RAZSVETLIMO OKOLJE Z BOŽJO LUČJO (Jn 1,6-8.19-28)

V teh predbožičnih dneh, ko smo vendarle nekoliko »bolj mehki«, se najbrž včasih potrudimo, da bi pozorneje služili ljudem okoli nas (pa naj gre za družino ali širše). Ko pa so prazniki mimo, je spet vse po starem. Toda Jezus je prišel, da bi bil med nami ne samo en dan, en teden ali kašen mesec, ampak vedno, vsak trenutek. Njegovo bližino naj bi čutili v ljudeh ob sebi, kajti – kot izpovedujemo v veri – On se je učlovečil. Zavest Božje bližine naj vernega človeka napolnjuje z veseljem, z življenjsko vedrino in iskrenim služenjem.

»Bil je človek, od Boga poslan, da bi pričeval o luči,« nam govori danes v evangeliju apostol Janez. Iz vsakdanjega življenja vemo, da so dobri ljudje kakor luči, ki s svojo dobroto prinašajo v okolico svetlobo in toplino. Svetloba je znanilka veselja. Pred božičnimi prazniki so naša mesta polna migetajočih lučk, ki jih imamo radi, saj je v vsakem od nas nekaj otroka. In vsak otrok je navdušen nad tem. Vsak otrok pa nosi v sebi tudi hrepenenje po luči. Najpomembneje je, da se trudimo za to, da bi bili luč drug drugemu. In to bomo, če bosta v nas Kristusova svetloba in toplota njegove ljubezni. S sebičnostjo, kar je v bistvu vsak greh, hote ugašamo v sebi Božjo svetlobo in širimo okoli sebe mrzlo temo.

»Gospod, ti nam prižigaš luč upanja in v tvoji svetlobi nam vse postaja svetlo,« molimo duhovniki v svojih bogoslužnih molitvah. V tej molitvi je zajet smisel božičnega praznika: Jezusovo učlovečenje, njegovo rojstvo in bivanje med nami prižiga luč upanja, ki osvetljuje vse naše življenje. Bog želi, da s to svetlobo prežarimo svoja srca in jo izžarevamo okoli sebe. Naše okolje naj bo razsvetljeno, pa ne le v času okrog božiča, ne z umetnimi lučkami, ampak z Božjo lučjo v nas.

Bil je človek,
ki ga je poslal Bog;
ime mu je bilo Janez.
Prišel je zaradi pričevanja,
da bi namreč pričeval o luči,
da bi po njem
vsi sprejeli vero.
Ni bil on luč,
ampak pričeval naj bi o luči.
(Jn 1,6–8)

Po: S. Čuk, Misli srca

ADVENTNA SPODBUDA

Prizigamo že tretjo svečko na adventnem vencu. Ta nam postreže že z mnogo več svetlobe, kot je je bilo na prvo adventno nedeljo. Luč v prostoru prinaša več svetlobe med nas. Tudi Janez Krstnik jo je prinašal med ljudi. Pričeval je o njej. Ni bil on sam luč. Tako tudi mi s svojimi dobrimi deli med ljudmi ne kažimo nase. Pričujmo o ljubezni. Ljubezni, ki je na božično noč prišla med nas ter preko trpljenja in križa zasvetila za vedno. Vsak hip lahko vsakdo poseže po tej svetlobi, ki greje, pomaga in razsvetljuje še tako temno pot. Ne poznajo je vsi. Včasih jo kdo celo izgubi. Na nas je, da luč ohranjamo in jo sočloveku pomagamo odkrivati. Kakor Janez Krstnik: vsak dan znova!

Izjava za javnost o pismu predsednika SŠK vladi, v katerem pričakuje odpravo prepovedi izvajanja verskih obredov

Nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore, predsednik *Slovenske škofovske konference*, je 4. decembra v imenu vseh škofov in vernikov poslal pismo predsedniku vlade gospodu Janezu Janši. V njem je izrazil pričakovanje, da bo vlada odpravila odlok o prepovedi izvajanja verskih obredov ter v skladu z ustavo ne bo nesorazmerno omejevala verske svobode.

V pismu je nadškof Zore zapisal, da si Katoliška cerkev ves čas epidemije dejavno prizadeva za preprečevanje širjenja okužb COVID-19 ter upošteva vladne uredbe in navodila NIJZ. SŠK sprejema vse potrebne varnostne in zdravstvene ukrepe, da se odpravi možnost prenosa okužb, zato do sedaj med samimi verskimi obredi ni prihajalo do okužb.

Vlada je z odlokom z dne 13. novembra 2020 prepovedala zbiranje ljudi ter izvajanje verskih obredov. Prepoved verskih obredov je bila določena brez kakršne koli utemeljitve oz. obrazložitve ter brez stvarno utemeljenih razlogov. Slednje toliko bolj velja glede na to, da so bile tudi po tem datumu še vedno odprte številne dejavnosti in so nekatere še danes. Vlada je vzpostavila tudi različne razrede dovoljenih in prepovedanih dejavnosti. Na ta način se neutemeljeno ustvarja videz, da verska svoboda ni tako pomembna kot nekatere druge dejavnosti.

Nadškof Zore je opozoril, da je bilo z navedenimi odloki nesorazmerno poseženo v ustavno zagotovljeno versko svobodo. Ne samo, da verskih obredov na podlagi Ustave RS ni mogoče pojmovno prepovedati, vlada ne sme prepovedati izvrševanja verske svobode. Na podlagi povezave med 41. in 16. členom Ustave RS je verska svoboda ena od najvišje zaščiteneh človekovih pravic oz. temeljnih svoboščin, ki ne sme biti niti začasno razveljavljena niti omejevana, tudi v vojnem ali izrednem stanju ne. Verski svobodi je zagotovljena najvišja raven ustavnopravnega varstva – tako kot nedotakljivosti človekovega življenja, prepovedi mučenja, varstvu človekove osebnosti in dostojanstva ter ustavnim procesnim garancijam v kazenskem pravu.

Ustavno sodišče je v odločbi U-I-111/04 z dne 8. julija 2004 sprejelo stališče, da verska svoboda ni le individualna pravica posameznika, temveč je njen neločljivi del kolektivni vidik, ki se izvaja zlasti v obliki bogoslužij, verskih obredov, skupnih molitev ipd. Na podlagi nauka Katoliške cerkve je fizična prisotnost vernika pri verskem obredu oz. pri podeljevanju svetih zakramentov ključna in nenadomestljiva; gre za bistveni del vere, brez katerega je verska svoboda popolnoma onemogočena (ali neizvedljiva).

Glede na vse navedeno je nadškof Zore predlagal vladi, naj odpravi prepoved verskih obredov na način, da se ob upoštevanju jasnih kriterijev, kot so velikost verskega objekta, stopnja okuženosti v lokalnem okolju, število vernikov, dosledno spoštovanje priporočil in varnostnih ter zdravstvenih ukrepov za zajezitev in preprečevanje prenosa okužbe ter presoja kriterijev načela sorazmernosti, izjemoma določi omejitve števila vernikov. Takšno postopanje so državnim organom odredili tudi nemško Zvezno ustavno sodišče v primeru 1 BvQ 44/20 z dne 29. aprila 2020, Vrhovno sodišče ZDA v zadevi 20A87 z dne 25. novembra 2020 in francoski Ustavni svet v odločitvi z začetka letošnjega decembra. Nadškof Zore je predsedniku vlade tudi predlagal, da se v državnih predpisih ne navaja verskih obredov (tj. dovoljuje ali prepoveduje), saj gre za pojem, ki sodi v avtonomijo cerkva in drugih verskih skupnosti, zato je vsak poskus njihove javne regulacije v nasprotju z načelom ločitve države in cerkva ter drugih verskih skupnosti.

Dr. Tadej Jakopič, Tiskovni predstavnik SŠK

SVETNIK TEDNA

KRIZINA BOJANC, 15. december

Po zaslugi škofa Jegliča je veliko vernih deklet iz tedanje ljubljanske škofije, predvsem iz župnij na Dolenjskem, stopilo v red Hčera Božje ljubezni, med temi tudi naši dve drinski mučenki. Sestra Krizina Bojanc je ena od njiju. Rodila se je 14. maja 1885 v Zburah. Pri krstu v župnijski cerkvi v Šmarjeti pri Novem mestu je dobila ime Jožefa. Imeli so srednje veliko kmetijo, ki pa ni prinašala dovolj dohodkov, tako da je oče Bojanc leta 1891 šel za zaslužkom v Ameriko, od koder se ni vrnil. Pepca je kot najstarejša od štirih preživelih hčera več kot dvajset let svojega mladega življenja posvetila družini. Ko so mlajše sestre odraščale, ji je Gospod pokazal pot v samostan, in sicer k Hčeram Božje ljubezni v Sarajevo, kjer je bil noviciat. To se je zgodilo leta 1921. V samostanu je opravljala podobna dela kot doma: v hlevu pri živini, na njivah, vrtovih, travnikih in v gozdu. Pri vseh opravilih je bila združena s svojim Gospodom in z nebeško Materjo. Ta povezava se je začela z vsakodneвно sveto mašo in obhajilom. Rada je molila rožni venec, ki ga je imenovala »rožni venec Marijinih solz«. Ena od sester, ki je živela z njo, pričuje, da je v pogovoru večkrat rekla: »Zelo si želim, da bi umrla mučeniške smrti.« Ta njena želja je bila uslišana. Po spopadih s hrvaškimi vojaki so namreč četniki 11. decembra 1941 vdrli v samostan ter v zimo in mraz odgnali sestre. Te so pet dni in pet noči vlačili s seboj do Goražda, kjer jih je čakala mučeniška smrt.

OBVESTILO

Na razpolago sta Družinska pratika in Marijanski koledar

MAŠNI NAMENI

ŽUPNIJE SV. ANDRAŽ NAD POLZELO

<p>3. ADVENTNA NEDELJA 13. december 2020 <i>Lucija, devica</i> Iz 61,1-2.10-11; 1 Tes 5,16-24; Jn 1,6-8.19-28</p>	<p><i>Sv. Pavel – Prebold:</i> za vse žive in + farane vseh treh župnij <i>Sv. Andraž:</i> za božje varstvo in blagoslov v nosečnosti (190) za + Ivana Sitarja – obletnica (193)</p>
<p>Ponedeljek 14. december <i>Janez od Križa, c. učitelj</i> 4 Mz 24,2-7.15-17; Mt 21,23-27</p>	<p><i>Ta dan ni sv. maše</i></p>
<p>Torek 15. december <i>Krizina in Antonija, mučenki</i> Sof 3,1-2.9-13; Mt 21,28-32</p>	<p><i>Ta dan ni sv. maše</i></p>
<p>Sreda 16. december <i>Albina, mučenka</i> Iz 45,6-8.18.21-25; Lk 7,18-23</p>	<p>za + Franca Plaskana in Alojza Hodnika (198)</p>
<p>Četrtek 17. december <i>Lazar iz Betanije</i> 1 Mz 49,2.8-10; Mt 1,1-17</p>	<p><i>Ta dan ni sv. maše</i></p>
<p>Petek 18. december <i>Gacijan, škof</i> Jer 23,5-8; Mt 1,18-24</p>	<p><i>Ta dan ni sv. maše</i></p>
<p>Sobota 19. december <i>Urban, papež</i> Sod 13,2-7.24-25; Lk 1,5-25</p>	<p><i>Ta dan ni sv. maše</i></p>
<p>4. ADVENTNA NEDELJA 20. december 2020 <i>Evgen, mučenec</i> 2 Sam 7,1-5.8-11.16; Ps 89; Rim 16,25-27; Lk 1,26-38</p>	<p><i>Sv. Pavel – Prebold:</i> za vse žive in + farane vseh treh župnij <i>Sv. Andraž:</i> po namenu</p>